

عنوان مقاله:

تحلیل و بررسی زیباشناسی ارمغان در شاهنامه فردوسی از عهد منوچهر تا بهمن

محل انتشار:

پژوهشنامه اورمزد، دوره 12، شماره 46 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسندگان:

محمدجعفر پروین - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی گرایش غنایی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد یاسوج

علی چوبینه - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد گچساران

علی ابوعلی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد گچساران

خلاصه مقاله:

شاهنامه فردوسی، به عنوان یگانه سند ملی ایران، آینه‌ی تمام‌نمای فرهنگ و آداب و رسوم و اساطیر این سرزمین در دوران گذشته است. در این اثر ارزشمند بسیاری از آداب و رسوم و سنن ایرانی، در موارد گوناگون به قلم درآمده و نشانی از تاریخ تمدن و اخلاق و فرهنگ ملت ما را تشکیل می‌دهد. شاهنامه چون آسمانی پرستاره، آکنده از موضوعات درخشنده و تابان است، یکی از این موضوعات مقوله‌ی ارمغان می‌باشد. گاه این ارمغان از طرف شخصی است که در مرتبه‌ی ابیابین قرار دارد، و همین مورد گاه فقط از روی احترام و دوستی و گاه از روی ترس و برای بدست آوردن دل ارمغان گیرنده می‌باشد. در بعضی موارد ارمغان از طرف شخصی است که در مرتبه‌ی اییالاتر قرار دارد و برای تشکر از مورد است. گاه این ارمغان، می‌تواند، به عنوان رها و رسفر تلقی شود که این هم می‌تواند از طرف مقام بالاتر به فررد زبردست و هم از طرف زبردست به مقام بالاتر باشد.

کلمات کلیدی:

ارمغان، فردوسی، شاهنامه، آداب و رسوم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1242604>

